Vydavatelství Bookla, Horoměřice

ŠŤASTNÁ JEN NA INSTAGRAMU

Celostátní pátrání po někom, kdo nikdy nebyl skutečný

Kateřina Teplá

ŠŤASTNÁ JEN NA INSTAGRAMU

Celostátní pátrání po někom, kdo nikdy nebyl skutečný

KATEŘINA TEPLÁ

Obsah

Slovo autora 9
Setkání s milou 15
Sakra, já mám kluka 23
Setkání s démonem 31
Můj táta 41
Láska všechno zvládne 45
Kolik kde dlužíš? 51
„Nechci mít žádné peníze“ 57
Nikoho jiného bych nesnesla 63
Půjdu s tebou bydlet 73
Setkání s milou II. 83
Celostátní pátrání 89
Klíče 103
Neskutečně silná žena 111
Zhrzená a odkopnutá přítelkyně 119
Příliš mnoho Kateřin 127
Odpouštím 133
Štěstí je volba 137
Závěr 141
Poděkování 143
Zdroje pomoci 145

Slovo autora

Takhle vypadalo jedno moje léto. Jednou znenadání se mi obrátil celý život vzhůru nohama a během pár dní jsem se dostala do veřejného prostoru, aniž bych o to stála. Nevybrala jsem si to. Prožívala jsem bolest, o které se psalo na internetu.

Reakční videa, rozebírání mé osoby a komentáře mi ubližovaly a zraňovaly mojí duši. Otevřít internet znamenalo dostat další bodnutí kudlou do mého zlomeného srdce.

Byla jsem na svém osobním dně, které se každým okamžikem propadalo ještě hlouběji.

Nakonec jsem to ustála. A po celé ty měsíce pracovala na tom, abych to uzavřela. A nakonec jsem to udělala oficiálně. Sepsala jsem celý tento syrový příběh do knihy, pomocí které teď uzavírám celou tuhle část mého života od samého začátku až do konce. Už ke mně nepatří.

Děkuji, že jí držíte v ruce.

Vaše Káča

Věnováno všem, kteří se někdy ztratili v lásce a nemohli se pak najít.

„Slečno nebrečte, on se vrátí, určitě je v pořádku..“ řekl pán v uniformě. Bylo krátce po druhé hodině ráno, když jsem seděla na tvrdé plastové židli na policejní stanici. Pach kávy a studeného kouře se mísil s dezinfekcí, kterou vytírali chodbu. Přede mnou ležel formulář: Úřední spis o vyhlášení celostátního pátrání. Mé ruce se třásly, když jsem do něj zapisovala jeho jméno.

„Kdy jste ho viděla naposledy?“ zeptal se policista, unavený muž s kruhy pod očima.
„V neděli večer,“ odpověděla jsem a cítila, jak se mi zlomil hlas.
„Říkal, že přijede za hodinu a půl. Už se druhou noc neukázal.“
„Měli jsme jet nakupovat věci do našeho společného doma“.

Můj telefon vibroval v kapse každých pár minut. Neznámá čísla. Novináři. Lidé, kteří chtěli senzaci. Já chtěla jen slyšet jeho klíče v zámku.

Na Instagramu zatím pořád svítily naše společné fotky. On s úsměvem, já s hlavou položenou na jeho rameni. Pod nimi stovky lajků a komentářů o dokonalém páru. Nikdo netušil, že v tu chvíli sedím v cizí místnosti, se sevřeným žaludkem, a podepisuju papíry, protože ten „dokonalý partner“ prostě zmizel.

Tu noc jsem měla pocit, že hledáme jeho. Ve skutečnosti se ale začalo pátrat i po mně — po ženě, která už dlouho jen předstírala, že je v pořádku.

Kapitola 1

Setkání s milou

Příběh, který ráda vyprávím, začíná dnem, kdy se v Česku zastavila železniční doprava. Byly prázdniny. Byla jsem ve druháku na vejšce. Studuji Pedagogickou fakultu na Karlově univerzitě. Už odmalička jsem věděla, že právě tohle je moje cesta – protože celý svůj život bezmezně miluju všechny děti na světě. V jejich očích je ukrytá ta nejčistší forma lidské existence. Jsou odrazem čistoty, radosti a hravosti. Když jsem s nimi, svět se pro mě zpomalí a najednou dostane jinou barvu. Jsou pro mě největší inspirací – v tom, jak se smějí, jak dokážou být upřímné, jak se z maličkosti umí radovat víc, než by kdy dokázal dospělý. Jejich přítomnost mi přináší tu největší radost, jakou si dokážu představit. Strašně ráda si s nimi hraju, učím je a společně s nimi zkoumám svět. Každá jejich otázka, každý úsměv, každý drobný objev mi připomíná, jak nádherné je být součástí tohohle procesu. Dojímají mě, protože mi dovolují nahlédnout do světa, který je tolik jiný než ten náš – světa bez masek, bez přetvářky. Světa, který je čistý, opravdový a krásný.

Ten den mi pořád hrála v uších písnička „Setkání s milou“ od Tomáše Kluse. Mojí životní platonické lásky. To čekání na vlak bylo nekonečné a ta písnička mi stále hrála dokola. V jednu chvíli jsem si říkala, že se na to celé vykašlu. Ale neudělala jsem to. Něco mě nutilo jet dál. Jela jsem na festival. Je to už pár let tradice s mými kamarády. Začal už včera. Musela jsem zůstat v práci. Pracuji už pár let jako servírka v restauraci v centru Prahy. Zůstat v práci tedy znamenalo přijet domů před půlnocí. Znamenalo to, že jsem o jeden den festivalu už tak přišla a druhý mi mizel před očima s každou další minutou na nádraží.

Byl srpen. Jeden z těch dusných dnů, kdy se vzduch lepí na kůži a všechno se zdá pomalejší. Vlakové nádraží vonělo rozpáleným betonem a nervozitou. Lidé se mačkali u tabule odjezdů, která ukazovala jedno zpoždění za druhým.

Moje cesta měla trvat sotva osmdesát kilometrů. A nakonec se proměnila v devět hodin nekonečného čekání a přestupů.

Seděla jsem na lavičce, batoh přede mnou, hlavu v dlaních. S každým oznámením o zrušeném spoji jsem cítila, jak se mi vzdaluje cíl, kvůli kterému jsem se vůbec vydala na cestu. A přesto jsem to nevzdala. Něco mě nutilo jet dál. Nedokázala jsem to pojmenovat, ale bylo to silnější než únava, silnější než vztek. Průvodčí mi oznámil, že se nedostanu dál než do Kolína. A tak jsem si na náměstí v Kolíně zapálila cigaretu a zavolala kamarádům, že to nezvládnu. Že nedorazím. Ale za hodinu na mě zatroubilo auto naložené celou mojí partou kamarádů. Přijeli pro mě. Jaké já mám životní štěstí na lidi kolem sebe. Vždycky jsem měla. Kamarádi byli vždycky to nejvíc, co mám.

Když jsem se konečně dokodrcala do Seče, kde festival probíhal, cítila jsem se jako po maratonu. Vlasy přilepené k čelu, svaly ztuhlé, žaludek prázdný. Festival mě přivítal směsicí hluku, blikajících světel a davu, který zpíval refrény tak hlasitě, že to dunělo až v žaludku. Tráva byla mokrá od piva, smích lidí se mísil s hudbou a já měla pocit, že jsem se ocitla v jiném vesmíru. Vypila jsem nekonečné množství ginu s tonikem s touhou vypnout celou mojí hlavu, protože jsem se po té úmorné cestě dostala na festival hodinu před jeho koncem. Ano, den jako korálek.

A pak jsem ho poprvé uviděla.

Stál na pódiu. Moderátor. Pro ostatní jen hlas, který uvedl další kapelu. Pro mě – v tu chvíli – něco mnohem víc. Smál se. Ten smích

se mi zaryl do paměti. A i když to byl jen krátký okamžik, kdy se jeho oči stočily tím směrem, kde jsem stála, mně se zdálo, že svět zpomalil. Ne proto, jak vypadal, ale proto, jak mluvil.

Bylo to absurdní. On mě nejspíš vůbec nezaregistroval. Ale já si tu chvíli uložila hluboko do sebe, jako když člověk instinktivně ví, že se právě zapisuje něco důležitého.

Opilá ginem a euforií jsem kamarádce rázně oznámila: „Ten je dobrej." Otočila jsem se a v dalším okamžiku už moje kámoška stála před pódiem a přemlouvala ochranku, aby zkusila přemluvit toho moderátora na jeden drink s naší partou. A k mému překvapení – šel.

Po pár minutách jsme si dali polibek. Naplněný alkoholem, hudbou a náhodou. Bylo to jako okamžik vytržený z jiného filmu, který s realitou neměl nic společného.

A abych byla upřímná, z toho dne si nepamatuji nic víc než jeho hlas a to, jak mi říká „vílo". Nevím, jestli to bylo proto, že jsem na sobě měla věneček z květin a papírová křídla, která mi koupila kamarádka ve večerce. Nebo jestli v tom bylo něco víc – protože právě o ráji skřítků a víl zpívá Tomáš Klus v písničce, která mi hrála v uších celou cestu a která nese významný název „Setkání s milou".

To, že mi později občas říkal „skřítečku", už byla jen třešnička na celé té symbolice. Symbolice, která mi připadala jako znamení, že tenhle příběh je osudový.

Domů jsem se vracela s jeho číslem v telefonu. Byla to jen malá věc, ale já ji držela jako talisman. Dny ubíhaly a já váhala. Napsat mu? Nenapsat? Představovala jsem si, jak by reagoval, kolikrát by mi vůbec neodepsal. Nechala jsem to být, nebudu psát první. Jsem žena. Jsem žena nad věcí! A nebo ne?

Po návratu jsem mojí kamarádce Kátě ukázala jeho fotku, kterou jsem pořídila na akci. Řekla mi, že je to televizní moderátor. Že na něj párkrát koukala. Vážně? Zajímavé a možná právě ze zvědavosti jsem se nakonec odhodlala na Prague Pride – oslav lásky pro všechny, kam jsem ráda chodila- Byla jsem tam s kamarádkou ve třpytkách, s pískem z duhového pochodu ještě v botách. Seděla jsem na chodníku, hudba hrála všude kolem, lidi tančili. A já psala zprávu. Nebudu zastírat, že pár promile jsem v krvi měla. No jo, bylo léto a já byla ve druháku na vejšce. Byly prázdniny. Já byla svobodná a měla jsem v rukou celý vesmír. Mohla jsem si dělat co chci!

„Ahoj," vyťukala jsem a dodala ještě pár vět, které už dneska nedokážu přesně vybavit. No dobře, pamatuji si je úplně přesně. Představila jsem se jako Káča z fesťáku a pozvala ho na drink. A hned na to mi telefon spadl z ruky. Třísknul o asfalt. Když jsem ho zvedla, na displeji se rozlézaly černé pavučiny. Rozbitý. „To je znamení," smála se kamarádka. Já se smála taky, ale uvnitř mě to bodlo. Bylo to, jako by mi někdo řekl: „Holka, nechej to být." A po chvíli mi došlo, že mám rozbitý mobil. Začala jsem strašně nadávat.

Několik dní jsem žila bez odpovědi. Mobil šel do opravy. A když jsem ho konečně dostala zpátky, byla tam. Jeho zpráva. Krátká, prostá, žádná romantika. Ale byla tam.

Domluvili jsme si schůzku. Byla noc. Park. Vlhká tráva, studený vzduch, lampy, které vrhaly dlouhé stíny. Už cestou jsem cítila nepříjemné mravenčení v žaludku. A měla jsem pravdu. Připadala jsem si zvláštně. Dojela jsem na místo. Pozval mě snad na nejmíň vhodné místo na jakoukoliv schůzku, natož rande. Ještě k tomu mě nechal šíleně dlouhou dobu čekat. Přišel pozdě, už jsem začínala mít strach, vážně to nebylo úplně pěkné místo. A najednou se vyloupl z poza rohu - trochu rozpačitý, s úsměvem, který se snažil tvářit sebejistě, ale nebyl. Omluvil se, že jde pozdě a pak začal mluvit.

Povídali jsme si o všem a o ničem. Slova byla prázdná a mezi námi se natahovalo ticho, které bylo horší než špatný vtip. Nebylo v tom nic romantického. Žádná jiskra. Jen kroky na štěrkové cestě a trapnost, kterou nešlo rozbít. Jela jsem domů a říkala si, že tohle fakt ne. Jela jsem spát dost naštvaná, že jsem tomuhle věnovala svůj volný večer, kterých jsem měla málo.

Když se mě druhý den kamarádka Káťa zeptala: „Tak co pan božský?" napsala jsem jí: „Trapák. S ním kanálama chodit nebudu." Byla jsem přesvědčená, že tohle skončilo dřív, než začalo.

Ale neskončilo.

Druhý den od něj přišla zpráva: pozvání na festival do Rychnova nad Kněžnou. Káťa byla ta, co sjíždí bulvár a miluje senzace. Ale jen o nich číst. Rozklikla program festivalu, na který mě pozval. Hrál tam Tomáš Klus – moje životní platonická láska, která probudila i mojí lásku k těmhle malým rodinným festivalům.

Moje srdce se rozbušilo. Ale hned na to rozum řekl: „Ne. Po tom fiasku? Ne."

Byla jsem rozhodnutá nejet. Jenže pak přišel můj kamarád Kuba. Kuba byl můj úplně první pražský kamarád. Vždycky mi neskutečně přál do života lásku, na kterou jsem tak málo věřila. Takový kamarád, který mě bral snad všude možně a díky němu znám Prahu i z jiných částí. „Jeď," řekl. „Co můžeš ztratit? Maximálně další trapas. A třeba… třeba ne. Je ti sakra dvacet".

A tak mě Kuba naložil do auta a odvezl. Bylo sobotní odpoledne, obloha růžověla zapadajícím sluncem a já měla v sobě zvláštní směs nervozity a zvědavosti. Festival v Rychnově byl jiný. Malý, útulný. Lidé seděli v trávě, smáli se, pili pivo z kelímků. Ve vzduchu byl klid.